

[Tove Jørgensen]

der sker en revision, og vi vil i udvalget se velvilligt på at få undersøgt sagerne.

Grethe Philip (RV):

Da vi i sin tid vedtog lovgivning om den store socialreform, var vi fuldstændig klar over, at der ville optræde en del vanskeligheder ikke mindst i overgangsperioden, men vi var da også klar over, at selv om vi regnede de nye regler som et stort fremskridt, ville der nok, efterhånden som loven blev taget i brug, være ting, som vi burde ændre, og spørgsmålet er, om vi nu er kommet frem til det tidspunkt, hvor vi skal i gang med en revision af loven.

Nu hører vi fra socialministeren, at der bliver sat et undersøgelsesarbejde i gang, og det kan jeg da også kun være glad over, og med den oplysning mener jeg heller ikke at vi her i folketinget skal foreslå en egentlig revision, men må vente og se, hvad der kommer ud af det undersøgelsesarbejde. Dog håber jeg, socialministeren vil svare på spørgsmålet om, hvor længe ministeren mener det skal vare. For jeg tror alligevel, der er så mange ting i den sociale bistandslov, som vi bør overveje at få ændret forholdsvis hurtigt, at det ikke kan være rimeligt, hvis vi skal vente 5 år eller mere, inden vi kan komme i gang med en revision.

Jeg vil pege på et par områder, hvor jeg mener vi bør overveje eventuelle ændringer. Jeg tænker f. eks. på sådan noget som, at de mange papirløse ægteskaber har rejst nogle problemer i forbindelse med den sociale bistandslov, hvor mange af os vel synes, at man så vidt muligt bør behandle folk, der er i en socialt vanskelig situation, ens hvad enten de har et papir på at være gift, eller de lever i et fuldstændig fast etableret samlivsforhold. Men rent faktisk er jo praksis ved administrationen af bistandsloven en anden.

Jeg tænker på spørgsmålet om social ydelse til betaling af afdrag og forrentning af parcelhuse. I øjeblikket er reglerne om tilbagebetaling sådan, at de fleste ikke vil skulle tilbagebetale disse beløb, og det synes jeg er noget, man bør overveje noget nærmere. Jeg tænker særlig på den hjælp, der er givet til betaling af afdrag, hvor det i virkeligheden er en formue, man overdrager den person, der søger om støtte. Jeg vil gerne understrege, at jeg finder det rimeligt, at vedkommen-

de får hjælpen, men jeg synes egentlig også godt, der kunne være tale om en tilbagebetaling senere, når vedkommende er kommet over sin vanskelige økonomiske situation.

Jeg vil pege på et spørgsmål som revalidering af kvinder og ikke mindst af gifte kvinder; det siges i hvert fald fra visse hold, at det er temmelig vanskeligt for gifte kvinder at få støtte til revalidering, og det burde vi måske se lidt nærmere på.

Det siges også, at reglerne for tildeling af hjælp til motorkøretøjer til handicappede personer, som ikke er i erhverv, er meget strenge, og det er et punkt, jeg også gerne ville have man skulle se nærmere på.

Så vil jeg tage med her blandt de punkter, man bør overveje, spørgsmålet om det klientel, der tidligere blev hjulpet af mødrehjælp. Da folketinget drøftede forslaget til den sociale bistandslov, overvejede vi meget, hvordan det ville gå de mange kvinder – det er jo først og fremmest kvinder, der har søgt mødrehjælpen – når mødrehjælpsinstitutionerne blev ophævet. Vi håbede, at kommunerne ville kunne gå ind i opgaven, og at det ikke ville gå ud over kvinderne. Sådan er det sikkert også gået i mange kommuner, men jeg har desværre også fået en del oplysninger om, at hjælpen i visse kommuner er væsentlig ringere, end den var før, og det må jeg beklage.

Hermed er jeg ovre i det sidste punkt, som måske ligger mig mest på sinde, og som jeg føler er mest aktuelt. Efter de oplysninger, jeg har fået, fungerer den sociale bistandslov overordentlig dårligt i København. Jeg vil derfor stille følgende direkte spørgsmål til ministeren: agter ministeren at vente på dette udredningsarbejde også med hensyn til Københavns kommune? Der er for mig ingen tvivl om, at København har større problemer end det øvrige land, men at de tilsyneladende også har haft væsentlig vanskeligere ved at klare disse problemer, at de kom senere i gang med forarbejdet, at de i det hele taget med det personale, de kunne sætte ind, har vanskeligere ved at klare opgaven, og at det sociale klientel, der søger Københavns kommune, gennemgående er vanskeligere stillet end det sociale klientel andre steder. Det er også mit indtryk, at mange af de praktiserende læger er overordentlig bekymrede ved den udvikling og ikke føler, at de trygt kan henviser deres patienter til de sociale kontorer,